

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

De besliste keuze.

Velen hebben in de laatste weken belijdenis gedaan. Ze hebben zich daarmee voor Jezus uitgesproken.

Een belangrijke vraag voor hen is, of zij het deden met beslistheid des harten. Zoo ja, dan zal de keuze, die zij deden, hen nooit berouwen.

In ons leven komen we dikwijls op een tweekluis te staan. Gelukkig, als we dan geen eigen weg kiezen, want tweemaal zegt de Spreukendichter: „Er is een weg, die iemand recht *schijnt*, maar het laatste van dien zijn wegen des doods.” (Spr. 14 : 12; 16 : 25.)

We moeten ons bij het kiezen van den weg nooit door onze eigen meening of door ons gevoel laten leiden. Alles moet beïnvloed worden door het woord en den wil van God.

Ik denk aan de mooie geschiedenis van den geloofsheld Mozes, zooals die ons in Hebr. 11 wordt medegedeeld.

Zijn ouders deden de besliste keuze, ook voor het welzijn van hun jongen. Zij zagen door het geloof, dat hij schoon voor God was; zij verbergden hem toen, niet vrezende het gebod des konings. Zij baden voor hem, en dienden hem in denzelfden weg, toen hij later aan hun zorgen tijdelijk werd toevertrouwd.

Dit was een zegen voor Mozes. Maar het was niet genoeg. Geloovige, biddende ouders — hoe zullen we ze genoeg waardeeren! Maar het is niet alles. De kinderen moeten zelf door het geloof gaan leven.

En dat deed Mozes.

Zeven uitingen van beslistheid worden ons van hem gemeld in Hebr. 11 : 24—28, en ik dacht goed te doen, deze in herinnering te brengen in dezen tijd, nu zoo velen zich hebben uitgesproken, dat zij Jezus willen volgen.

Mozes stond op den tweekluis. Eer en aanzien zou zijn deel zijn, als hij een zoon van Farao's dochter zou genaamd worden. En deze jonge vrouw had zich toch over hem ontfermd, toen hij klein was, en hem al die jaren goed gedaan! Nochtans weigerde Mozes. Hij had een hart gekregen voor den God van Abraham, van Wien zijn moeder hem had verteld, daarbij sprekend over het komende Zaad, dat tot zegen zou zijn voor alle volken. De *weigering* van het geloof — dat is het eerste gevolg van de goede keuze. Alles weigeren, hoe aantrekkelijk ook, voor Hem, Dien wij boven alles liefhebben.

Dan: Mozes was omgeven door weelde en pracht. Hij werd onderwezen in al de wijsheid der Egyptenaren. Hij was bovendien zeer begaafd en flink; „machtig in woorden en daden.” Welk een heerlijk leven, en welk een blijde toekomst. *Verkiezende liever*, lezen we met het oog aangaande hem. Hij zocht niet naar grootheid. Hij dacht niet: zoo kom ik, evenals Jozef, op den troon. Hij wist, dat zijn volk veracht en verdrukt was. En met dat volk wilde hij zich één maken. Zou hij de genieting der zonde verkiezen, de schatten van Egypte? De versmaadheid van Christus achtte hij grooteren rijkdom dan alles. Liever met Gods volk, dat den Messias, den Christus verwachtte, kwalijk behandeld, dan voor een tijd — het zou immers maar „voor een tijd” zijn! — de genieting der zonde te hebben.

En nu volgt de *berekening* van het geloof. Liever thans verdacht, dan straks geoordeeld. De vergelding des loons zou hem immers wachten, als hij ontrouw werd aan den God van zijn volk. Daarvan was hij vast overtuigd, niettegenstaande alle dwalingen, die de Egyptenaren hem hadden willen inprenten.

Ja, met meer dan dat hield hij zich bezig. De *hoop* gaf hem kracht. Zou God hem niet beloonen, eeuwiglijk, als hij de zijde van het verachte koos? Neen, „om” het loon deed hij het niet, maar wel „voor” het loon, d. w. z. hij werd wel gesterkt bij de gedachte, dat zijn tijdelijk verlies winst zou zijn.

Toen volgde dan ook met beslistheid de *afzondering* van het geloof. Hij zocht zijn volk op. Op Gods tijd bepleitte hij de belangen ervan. En hij verliet Egypte, niet vrezende de

gramschap van den koning. Afzondering is niet gemakkelijk. Dan komt men alleen te staan en ondervindt boosheid. Maar Mozes vreesde niets of niemand, dan God alleen.

Tot dit alles had hij den *moed* des geloofs noodig. Hij moest zich staande houden, en dat was niet gemakkelijk. Maar toen zag hij den Onzienlijke. En dat geeft de energie, die wij behoeven.

Weet ge, wat van dit alles het gevolg is? Met beslistheid — zie hier dan de zevende uiting van Mozes' beslistheid — *feestvieren*. Het *feest* van het *geloof*! Pascha kon hij nu houden. De besprenging des bloeds. Welk een vreugde! Dit was het feest der bevrijding, dat hij nooit had kunnen vieren, als hij aan het Egyptische hof gebleven was. Dan had de verderfengel ook misschien hem, die als eerstgeborene kon beschouwd worden, niet gespaard. Dan had de verderver ook hem aangerakt.

Twee wegen kon Mozes kiezen: een van voorspoed, roem en aardsche eer, maar — met een donker einde. Of: een van tegenspoed, oneer, verloochening, maar — aan het eind een land, vloeiende van melk en honing en de heerlijkste beloften er bij.

Had het Mozes niet behaagd liever God te dienen dan zichzelf, dan zou hij niet de goede keuze hebben gedaan. En — dan zou zijn naam waarschijnlijk uit de wereldgeschiedenis verdwenen zijn en zeker niet in de hemelen zijn geschreven.

Zijn hart ging naar God, naar zijn broeders uit. Stéfanus heeft het uitdrukkelijk in zijn rede gezegd.

Welnu, laat ons hem navolgen! We moeten ons niet door allerlei drogredenen, door nuttigheidsredeneeringen laten leiden. Mozes had dit ook kunnen doen, en kunnen spreken over het goede van aan 't hof te blijven, om daar zijn invloed uit te oefenen. We staan eenvoudig voor het feit, ons van het kwade af te wenden en het goede te doen. Dus den rug naar de goden van Egypte, om den levenden en waarachtigen God te leven en te dienen.

Laat ons oppassen, ons niet door zijwegen te laten afleiden. Het gaat om de goede, de groote keuze: voor of tegen Christus. En beslissen we voor, dan moeten we alles weigeren, wat ons daarvan aftrekt; dan moeten we kiezen, wat Hem welbehagelijk is; dan moeten we Goddelijke berekeningen maken en door de hoop gesterkt onzen weg gaan; dan moeten we ons afzonderen van het kwade en van den booze, om met moed onzen onzichtbaren, maar voor het geloof zichtbaren Heer te zien. En dan zijn we overgelukkig, omdat we, het oordeel ontkomen, de rijkste geestelijke zegeningen deelachtig zijn. „'t Is feest in mijn ziel, want de Heiland kwam in!” En dan kunnen we met dien Heiland als onzen Leidsman in alles den rechten weg vinden.

naderende Lente